

РЕШЕНИЕ

№ 33649

гр. София, 15.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав, в
публично заседание на 23.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **2939** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба от „Д.М.С. Груп“ – ООД - [населено място], представлявано от управителя Г. С. Г. чрез адвокат Н. К. срещу Решение № 1040-21-108/18.02.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е оставена без уважение жалба вх. № 1012-21-343/29.03.2024г. от „Д.М.С. Груп“ – ООД и е потвърдено Разпореждане № 33934/11.03.2024г., на длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО, с което злополуката, станала на 16.12.2023г. с Г. Т. Г. е приета за трудова. Жалбоподателят навежда доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство и неспазване на материалния закон. Счита, че липсва един от елементите на трудовата злополука, а именно функционалната зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждането на здравето, тъй като Г. Г. не е пострадала докато се намира в обособеното ѝ работно място и не е изпълнявала възложената ѝ работа; не е пострадала и докато отива до него, не е пострадала и докато е извършвала патрулна служба, не се е подхлъзнала в коридора на охраняваната сграда, минавайки по него по каквато и да е друга причина. Според жалбоподателя Г. е пострадала, когато вследствие на отклонение от възложената ѝ работа напуска обособеното ѝ работно място, „присяда“ на диван в коридора на Министерството на иновациите и растежа, постоява известно време, става и после пада. Моли да бъде отменено като незаконосъобразно оспореното решение.
В съдебно заседание жалбоподателят чрез адвокат Н. К. поддържа жалбата. Претендира присъждане на съдебно деловодни разноски.
Ответникът Директор на НОИ - ТП С. град чрез процесуален представител оспорва жалбата като

неоснователна и моли съда да я остави без уважение. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Заинтересованата страна Г. Т. Г., редовно призована, не се явява и не се представлява, с писмено становище чрез адв. Д. оспорва жалбата като неоснователна.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

На 12.01.2024г. на основание и в срока по чл. 57, ал. 2 от КСО в ТП на НОИ С. - град е подадена декларация с вх. № 44 от пострадалата Г. Т. Г. за злополука, станала с нея на 16.12.2023г. по време на работата ѝ в Министерството на иновациите и растежа. По декларацията е открито досие № 33934 с приложения: Протокол № 01/17.01.2024г. за разследване на злополуката от осигурителя, Трудов договор № 4995/18.08.2023г., длъжностна характеристика за длъжността „охранител” в „Д. М. Секюрити Груп“ ООД, обяснения от Г. Т. Г., от С. Н. К. и от С. Т. Д., извадки от книги за инструктаж по БЗР, служебна бележка от 18.08.2023г. за начален инструктаж на Г. Т. Г., месечен график на охраната за декември 2023г., таблица за отчитане явяване/неявяване през м. декември 2023г., епикриза на Г. Т. Г. от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, болнични листове.

Във връзка с подадената декларация за трудова злополука, със Заповед № 1015-21-44 от 01.02.2024 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град е определена комисия по чл. 58, ал. 1 от КСО, включваща съгласно чл. 8, ал. 2 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки (НУРРОТЗ) представители на ТП на НОИ С. - град, на ДИТ [населено място] и на „Д. М. Секюрити Груп” ООД. За резултатите от извършеното разследване на злополуката е изготвен Протокол № 19 от 22.02.2024 г.

Въз основа на събраните доказателства и при съобразяване с констатациите в Протокол № 19 от 22.02.2024г. за резултатите от извършеното разследване на злополуката, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 от КСО е постановило оспореното Разпореждане № 33934 от 11.03.2024г., с което е приело, че претърпяното на 16.12.2023 г. от Г. Т. Г. увреждане на здравословното състояние е трудова злополука по чл. 55, ал. 1 от КСО.

Разпореждането е обжалвано от „Д.М.С. Груп“ – ООД по административен ред, в резултат на което е постановено оспореното решение № 1040-21-108/18.02.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. – град. С него жалба вх. № 1012-21-343/29.03.2024г. от „Д.М.С. Груп“ – ООД е отхвърлена като неоснователна, а Разпореждане № 33934/11.03.2024г. на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО, с което злополуката, станала с Г. Т. Г. се приема за трудова злополука по чл.55, ал.1 КСО е потвърдено като правилно и законосъобразно.

В хода на производството пред настоящата инстанция са приети всички доказателства, приложени към жалбата, както и представената от ответника административна преписка. По искане на жалбоподателя са разпитани и свидетелите Е. А. Д. и С. Н. К., чиито показания съдът кредитира само в частта, в която не противоречат на писмените доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 118, ал.1 от КСО, във вр. с чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна, адресат на оспорения административен акт, имаща право и интерес от оспорването. Следователно е процесуално допустима и следва да бъде разгледана нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение съгласно чл. 168, ал. 1 АПК на основанията по чл. 146 АПК, съдът намира, че административният акт е издаден от компетентен орган по чл. 117, ал.1, т.2, б.„г“ от КСО - ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ, в предписаната от закона писмена форма, с всички необходими

реквизити по чл.59, ал.2 от АПК, и в съответствие с неговите цели. При издаването на оспореното решение не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Решението и потвърденото с него разпореждане са издадени в съответствие с изискванията на чл.35 от АПК, след като са изяснени всички факти и обстоятелства във връзка с декларираната злополука и не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл.146, т. 3 от АПК, представляващи основание за отмяна на оспорения административен акт.

Съдът намира, че решението е постановено при правилно прилагане на материалния закон.

Трудовата злополука като осигурен социален риск е легално определена в чл. 55, ал. 1 от КСО и представлява всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. За да бъде приета злополуката за трудова е необходимо едновременно наличие на няколко предпоставки: внезапно увреждане на здравето (внезапно, външно неочаквано и непредвидимо еднократно и пряко въздействие върху човешкия организъм, което накърнява телесната цялост и нарушава нормалното функциониране на органите на човешкото тяло), злополуката да е станала с осигурено лице, функционална зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето - това е връзката на увреждането с обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя, неблагоприятен резултат от увреждането - неработоспособност или смърт и причинна връзка - неблагоприятният резултат (неработоспособността) да бъде пряко следствие от внезапното увреждане на здравето, а не на други обстоятелства, както и при нетравматични увреждания внезапното увреждане на здравето да е настъпило в резултат от извършваната работа. При травматичната трудова злополука компетентно да се произнесе по функционалната връзка е длъжностното лице по чл.60, ал.1 от КСО. Съгласно чл.60, ал.2 от КСО при декларирана злополука по повод на нетравматично увреждане разпореждането по ал.1 се издава въз основа на решението на органите, осъществяващи експертизата на работоспособността. В случая е налице травматично увреждане, поради което тази разпоредба не е приложима и причинната връзка се установява от съответното длъжностно лице.

За да е осъществен фактическият състав на трудовата злополука, е необходимо да бъде установена два вида връзка: функционална (между настъпилата злополука и условията на труд) и причинна (между увреждането и настъпилия вредоносен резултат). Предмет на спора в настоящия случай е наличието на функционална връзка между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето, довело до временната неработоспособност - задължителната предпоставката от фактическия състав на чл.55, ал.1 от КСО - увреждането да е станало през време и във връзка с извършваната работа или по повод на извършваната работа, или при извършване на всяка друга работа в интерес на предприятието.

В случая не се спори и по делото се установява, че „Д.М.С. Груп“ – ООД към датата на злополуката е работодател на Г. Т. Г., която е имала качеството на осигурено лице по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, тъй като е била назначена по Трудов договор № 4995/18.08.2023г. на длъжност „охранител“ в „Д. М. Секюрити Груп“ ООД и е била осигурено лице по смисъла на § 1, т. 3 от ДР на КСО, според който „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

Установява се и внезапно увреждане на здравето - травматично увреждане, наложило спешна медицинска помощ и удостоверено с Епикриза ИЗ № 51012/16.12.2023г., издадена от УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, и с болничен лист № E20240251031 за периода от 16.12.2023 г. до

21.01.2024 г., потвърден с ЕР № 332/63 от 24.04.2024 г. на ТЕЛК.

Спорът касае функционалната зависимост между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето – според жалбоподателя увреждането не е настъпило във връзка и по повод на извършваната работа, а пострадалата неправомерно е била на диван, който не се намира в помещението, където е работното ѝ място, а е за посетители във фоайето на министерството.

Видно от представения Трудов договор № 4995, сключен на 18.08.2023г. между „Д.М. Секюрити Груп” ООД и Г. Г., като основно задължение по него е посочено в чл. 1: пазене от всякакво посегателство на цялото движимо и недвижимо имущество, находящо се на територията на обекта, а в чл. 2 е посочено местонахождението на обекта, в случая то съвпада с местоработата - Министерство на иновациите и растежа. В чл. 4, т. 4 от трудовия договор са посочени задълженията на служителя по време на работа, а именно: да проявява висок професионализъм, включващ прецизност, бдителност, лоялност, коректност вежливост, точност, да се грижи с грижата на добрия стопанни за опазването на повереното му движимо и недвижимо имущество, да предприема подходящи действия и мерки за опазване на интересите на работодателя, в това число недопускане на неправомерни действия, бездействия, посегателства, взломни кражби, неправомерно изнасяне и пр., както и да извършва всички необходими действия за осигуряване на противопожарната и аварийна безопасност на обекта. Очевидно е, че повечето от задълженията на охранителя изискват активното му действие в това число при необходимост да напусне стаята на охраната.

От представената длъжностна характеристика от „Д.М. Секюрити Груп” ООД за длъжността „охранител”, в т. 1 е посочено „Носи постова и патрулна служба за осигуряване охрана на обекта”, от което следва, че в изпълнение на служебните си ангажменти охранителят следва да извършва и действия по патрулиране /обход/ в охранявания обект - МИР.

В чл. 22, ал. 3, буква „В” от Договора между Министерство на иновациите и растежа и „Д.М. Секюрити Груп” ООД са посочени част от задълженията на изпълнителя по него, а именно „Служителите на изпълнителя, осъществяващи охрана са длъжни да следят за спазването на установения от Възложителя по договора пропускателен режим при влизане и излизане от охраняваните обекти и вътрешния ред в тях, като извършва следните действия: осъществяват периодичен обход на обектите, извършвайки проверка на най-уязвимите звена, проверка на заключващи устройства, целостта на врати и прозорци и др.”. Следователно охраната в МИР не следва единствено да стои в стаята за охрана, а е длъжна и да патрулира, т.е. да извършва обход на охранявания обект, което напълно противоречи на тезата на жалбоподателя, че лицето след като е било извън стаята за охрана не е изпълнявало служебните си задължения.

И двамата допуснати до разпит свидетели Е. А. Д. и С. Н. К., не са преки свидетели на злополуката и са настоящи служители на дружеството, т.е. са в подчинена зависимост от работодателя, който в случая е и жалбоподател. Дадените от тях показания в голямата си част са доста объркани, излагащи предположения и данни, противоречащи на представените писмени доказателства, поради което съдът приема, че не подкрепят тезата на жалбоподателя и не допринасят за изясняване на спора.

Претенциите на жалбоподателя, че Г. Г. не е изпълнявала надлежно служебните си задължения са ирелевантни към настоящия спор, който разглежда дали злополуката станала с лицето на 16.12.2023 г. в МИР по време на даване на дежурство по охрана е трудова и дали е във връзка и по повод на извършваната работа. Претенциите на жалбоподателя за нарушаване на трудовата дисциплина от страна на пострадалата са недопустими за разглеждане по настоящото дело.

Професията охранител е свързана и с дълги периоди на престой по време на дежурство, особено в

почивни дни, като единственото което се изисква от служителите през тези периоди е присъствие на работното място и при необходимост задействане на паник бутони, обаждане до работодателя или съответните служби. Именно поради естеството на работа, в деня на злополуката, който е неприсъствен /неделя/ за служителите в МИР, Г. Г. не е била ангажирана с пропускане на служителите в сградата, което действие изисква позициониране в стаята на охраната. В почивния ден – неделя не е имало никого в сградата на МИР, същевременно тя е била заключена, което е част от задълженията на Г. и към обяд е излязла от стаята на охраната, поседнала е на дивана, намиращ се точно пред стаята за охрана /видно от приложения снимков материал/, който също се намира в охраняваната сграда, определена ѝ като работно място, съгласно сключения трудов договор. От тази позиция е била в състояние да наблюдава предверието, входа на сградата, както и подстъпите за етажите, което е във връзка и по повод трудовите ѝ задължения и в интерес на предприятието-осигурител. След като работодателя не е забранил изрично излизане от стаята за охрана, а излизане от нея е наложително в редица случаи като: ходене до санитарни помещения за физиологични нужди, за вода, ползване на физиологични почивки, почивка за обяд, за заключване и отключване на входни врати, за обход и проверка на ключалки, прозорци, заключени врати в сградата и др., излизането от стаята за охрана на Г. не е нарушение, от което може да се направи заключение за вида на злополуката.

От съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, може да се направи обоснован извод, че в случая са налице всички предпоставки, визирани в чл. 55, ал. 1 от КСО, вкл. и функционална връзка между изпълнението на трудовите функции и внезапното увреждане на здравето, довело до временната неработоспособност. Безспорно е наличието на внезапно увреждане на здравето на Г., настъпило по време и по повод на извършваната от нея работа. Безспорно е, че увредената попада в категорията на осигурени лица, конкретно – чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО – нает на работа, видно от трудовия договор. Трудовият характер на дадена злополука е обективно състояние, което е налице, когато са изпълнени всички елементи от фактическия състав на нормата на чл.55, ал.1 от КСО. Когато са налице всички елементи от състава на трудовата злополука, такава не е налице само в случаите, когато пострадалият умишлено е увредил здравето си – аргумент от чл. 55, ал. 3, вр. ал. 1 и ал. 2 от КСО. Всеки един от тези елементи може да се доказва и в хода на административното производство, и в хода на съдебното производство, с допустимите доказателствени средства по АПК и специалните КСО и приложимите подзаконови актове. В случая се установи съставът на чл.55, ал.1 от КСО и Директорът на НОИ - ТП С. град правилно е приел, че е налице трудова злополука.

По горните съображения съдът намира обжалваното решение за правилно и законосъобразно, а жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Предвид изхода на спора на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК в полза на ответника ТП на НОИ-С.-град следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, установен в чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, а именно в размер на 100 лева.

Воден от горното и на осн. чл. 172, ал. 2, предл. посл. Административен съд София – град, III отделение, 55-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Д.М.С. Груп“ – ООД - [населено място], представлявано

от управителя Г. С. Г. чрез адвокат Н. К. срещу Решение № 1040-21-108/18.02.2025г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 33934/11.03.2024г., на длъжностното лице по чл. 60, ал.1 от КСО, с което злополуката, станала с Г. Т. Г. се приема за трудова злополука по чл.55, ал.1 КСО.

ОСЪЖДА „Д.М.С. Груп“ – ООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление : [населено място],[жк], [улица], вх.Д, ет.3, представлявано от управителя Г. С. Г., да заплати на ТП на НОИ-С.-град разноски по делото в размер на 100 /сто / лева за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: